

исполнения решения хозяйственного суда. Проанализированы основные направления использования зарубежного опыта установления и изменения способа и порядка исполнения решения хозяйственного суда.

Ключевые слова: *хозяйственный суд, хозяйственный процесс, изменение способа и порядка исполнения решений хозяйственного суда, исполнительное производство, выполнение решения.*

Melech L. V., Viznyak E. V. Some legal aspects of changes and order of making economic court in Ukraine

The article studies the legal aspects of changing the method and procedure of enforcement of commercial court. A *rozmezhovuvannya* method and manner of implementation of decision of Economic Court as a generic and species concepts. Investigated changing the way the grounds and procedure for the decision Economic Court. The basic uses of international experience establishing and changing the way and manner the decision Economic Court.

The final stage of the economic process is enforcement. Just as at this stage really is the protection and restoration of violated and disputed rights and legally protected interests of economic relations, without any prior stage lose their practical value. Therefore, the state must ensure the full enforcement of the judgment, and this requires the creation of certain conditions, organizational, managerial, procedural and informational nature. The most important prerequisite for the full and proper execution of court decisions, is a method and procedure implementation, defined in the decision of the court. In the absence of clarity in the way and manner of implementation of any, even the most fair decision can not be implemented in practice.

The study legal aspects of changing the method of enforcement and Commercial Court carried out such scholars as V.I. Yevintov, A.V. Isayenkova, E.V. Maltsev, R.V. Myronyuk, their work is devoted to research of international experience enforcement of judgments; V. Petrov, it was investigated the problem of determining the nature and characteristics of the procedure of establishing and changing the method of execution of economic court considering the need to improve economic and procedural law and efficiency of judicial protection of participants of economic relations; I.E. Berestova, investigated the nature of procedural changes or installation method and order execution; Talina Kravtsova special attention in his work pays study and characterization of conditions and procedures for enforcement of commercial courts.

Key words: *commercial court, commercial litigation, changes in the method and procedure of enforcement of commercial court, execution, execution.*

УДК 342.98 + 35.083

І. О. Чухлебов

**ІНФОРМАЦІЙНО-ПРАВОВІ ВІДНОСИНИ У
СФЕРІ КАДРОВОЇ ПОЛІТИКИ ОРГАНІВ
ПУБЛІЧНОЇ АДМІНІСТРАЦІЇ**

Статтю присвячено дослідженню наукових підходів до визначення інформаційно-правових відносин та кадрової політики органів публічної адміністрації. Сформульовано авторське визначення понять «кадрова політика органу публічної адміністрації» та «інформаційно-правові відносини у сфері кадрової політики органів публічної адміністрації». Визначено сучасні тенденції

правового регулювання інформаційних відносин у сфері кадрової політики Надано пропозиції щодо змін вітчизняного законодавства.

Ключові слова: *інформаційно-правові відносини, кадрова політика, органи публічної адміністрації, суб'єкти владних повноважень.*

Постановка проблеми. Сучасні реформи органів публічної адміністрації в Україні, що обумовлені прискореними темпами євроінтеграційних процесів, вимагають оновлення їх кадрової політики. Стратегія державної кадрової політики, визначена Указом Президента України до 2020 року, окреслює основні напрями модернізації такої діяльності органів публічної адміністрації, оновлене законодавство про державну службу провокує зміни засад роботи служб управління персоналом у державних органах, а тенденції збільшення рівня відкритості державних органів громадськості, посилені законодавством, вимагають підвищення рівня поінформованості суспільства про процедури набору, переміщення та звільнення персоналу на публічній службі [19; 13; 12].

Відсутність ефективної системи моніторингу потреб суспільства у фахівців органів публічної адміністрації з відповідними професійними якостями призвели до їх дисонансу з професійними можливостями працюючих зараз державних службовців. Зазначене явище впливає на зниження ефективності функціонування усієї системи органів публічної адміністрації в Україні, не виправдання сподівань, що були пов'язані з реформою цих органів та посилення негативних кризових явищ у суспільстві.

Важливу роль у налагодженні європейського рівня роботи органів публічної адміністрації відіграє якісне інформаційне забезпечення їх кадрової роботи. Запровадження нових апробованих європейською практикою підходів до відбору, розстановки та переміщення кадрів в органах публічної адміністрації, їх професійного навчання та підвищення кваліфікації потребує якісної інформаційної підтримки. Від рівня інформаційного забезпечення діяльності кадрових служб органів публічної адміністрації залежить професійна якість їх працівників, якої від них очікує громадянське суспільство України.

Аналіз останніх досліджень і публікацій. З огляду на те, що основні зусилля вчених, а саме: Бачило І.Л., Брижка В.М., Кальченко О.М., Копилова В.О., Рассолова М.М., Ситникова О.О., Туманова Л.В., Цимбалюка В.С. та інших було зосереджено на дослідженні загальних положень інформаційно-правових відносин, а окремі їх види тільки попадають у коло зору науковців, питання інформаційно-правових відносин кадрового забезпечення діяльності органів публічної адміністрації окремо не розглядалися.

Формування цілей. Метою статті є з'ясування змісту кадрової політики органів публічної адміністрації, визначення ознак та поняття інформаційно-правових відносин у цій сфері, виявлення сучасних тенденцій інформатизації кадрової роботи, а також шляхів удосконалення вітчизняного законодавства.

Виклад основного матеріалу. Збільшення кількості інформаційно-технологічних комплексів обслуговування діяльності публічної служби, невинне зростання кількості державних баз даних, посилення інтегративних процесів інформаційного забезпечення різних публічних служб, прискорення процесів надання інтерактивних адміністративних послуг вимагає формування нового зразка державного службовця як активного учасника інформаційно-правових відносин.

Через гнучкість та сутнісну природу інформації як предмета відносин у науці немає єдиного визначення поняття інформаційно-правових відносин. Наприклад, В.М. Брижко та О.М. Кальченко визначають інформаційно-правові відносини як відносини, що виникають у всіх сферах життя й діяльності людини, суспільства та держави при одержанні, використанні, поширенні та зберіганні інформації [4, с. 86]. І.Л. Бачило під інформаційно-правовими відносинами розуміє суспільні відносини, які виникають у процесі інформаційної діяльності [2, с. 22]. Л.В. Туманова та А.А. Ситников трактують інформаційні відносини як суспільні відносини, що виникають відповідно до норм права і юридичних фактів при формуванні й використанні інформаційних ресурсів на основі створення, збору, обробки, накопичення, зберігання, пошуку, поширення й надання споживачеві документованої інформації; створення й використання інформаційних технологій і засобів забезпечення; захисту інформації, прав суб'єктів, які беруть участь в інформаційних процесах та інформатизації [20, с. 101]. М.М. Рассолов визначає інформаційні правовідносини як відносини з приводу збору, обробки й використання правової та іншої інформації в суспільстві [17, с. 22]. Такі науковці, як М.Я. Швець, Р.А. Каложний, В. Гавловський, В.С. Цимбалюк визначають ці відносини як суспільні відносини щодо інформації, яка є основним об'єктом регулювання інформаційного права [22, с. 88]. В.А. Копилов пропонує кілька визначень інформаційно-правових відносин. У динамічному контексті цей науковець визначає їх то як комплекс суспільних відносин, що виникають при реалізації інформаційних процесів, тобто при створенні, отриманні, обробці, накопиченні, зберіганні, пошуку, розповсюдженні та споживанні інформації, а також процесів створення й застосування інформаційних систем, інформаційних технологій і засобів інформаційної безпеки [7, с. 68]; то як відокремлену однорідну групу суспільних відносин, які виникають у процесі обігу інформації в інформаційній сфері, у результаті здійснення інформаційних процесів у порядку реалізації кожним інформаційних прав та свобод, а також у порядку виконання обов'язків органами державної влади й місцевого самоврядування по забезпеченню гарантій інформаційних прав та свобод [8, с. 99]. На думку Яременко О.І., інформаційно-правові відносини є одним з видів правових відносин, які мають ряд специфічних особливостей, унаслідок того, що їх основним об'єктом є інформація та похідні від неї категорії [23, с. 161].

Узагальнивши наведені наукові позиції, ми вважаємо за можливе визначити такі ознаки інформаційно-правових відносин: 1) суб'єктами

відносин є люди, суспільство та держава; 2) виникають, розвиваються та змінюються в процесі інформаційної діяльності тобто при одержанні, використанні, поширенні, зберіганні, зборі, обробці, накопиченні, пошуку, поширенні та споживанні інформації; 3) виникають відповідно до норм права і юридичних фактів; 4) основним предметом відносин є інформація, як структурована так і не структурована, додатковими предметами відносин виступають інформаційні системи, інформаційні технології, засоби зберігання, забезпечення доступу до інформації та її захисту; 5) змістом відносин є інформаційні права та обов'язки.

Як зазначає Яременко О.І., одним з найважливіших суб'єктів інформаційно-правових відносин є держава та її органи, правовий статус яких в інформаційній сфері потребує подальших наукових досліджень [23, с. 161]. На наш погляд, сучасний стан розвитку інформаційного суспільства в Україні потребує ширшого підходу до правового статусу представництва публічної влади в інформаційно-правових відносинах, ніж на рівні органів державної влади. З урахуванням проєвропейського вектора розвитку вітчизняного інформаційного законодавства, вважаємо за необхідне розглядати органи публічної адміністрації як суб'єктів інформаційно-правових відносин.

Нормативне визначення поняття інформаційних відносин та роль у них органів публічної адміністрації містять деякі закони інформаційної сфери. Так, у Законі України «Про інформацію» до внесення змін від 13 січня 2011 року в ст. 3 містилося визначення інформаційних відносин як відносини, які виникають у всіх сферах життя й діяльності суспільства й держави при одержанні, використанні, поширенні та зберіганні інформації. Проте з прийняттям Закону України «Про внесення змін до Закону України «Про інформацію» від 13 січня 2011 року стаття третя Закону України «Про інформацію» стала визначати основні напрями державної інформаційної політики, водночас стаття 4 цього закону визначила суб'єкти інформаційних відносин, а саме фізичні особи; юридичні особи; об'єднання громадян та суб'єкти владних повноважень, а об'єктом інформаційних відносин визначила інформацію [14; 5]. Стаття 1 Закону України «Про інформацію» суб'єктом владних повноважень визначає орган державної влади, орган місцевого самоврядування, інший суб'єкт, що здійснює владні управлінські функції відповідно до законодавства, у тому числі на виконання делегованих повноважень [14]. Закон України «Про доступ до публічної інформації» суб'єктами владних повноважень визнає органи державної влади, а також інші державні органи [13]. Зазначені законодавчі положення чітко закріпили статус суб'єктів владних повноважень як суб'єктів інформаційних відносин.

Яременко О. І. зазначає, що існує проблема невідповідності поняття «суб'єкт владних повноважень» в адміністративно-процесуальному та інформаційному законодавстві. П. 7 ч. 1 ст. 3 Кодексу адміністративного судочинства України передбачено, що суб'єкт владних повноважень – це орган державної влади, орган місцевого самоврядування, їхня посадова чи службова особа, інший суб'єкт при здійсненні ними владних управлінських функцій на основі законодавства, у тому числі на виконання делегованих

повноважень [6]. На практиці це призвело до того, що при розгляді інформаційних спорів адміністративними судами виникали проблеми щодо віднесення до їх складу посадових чи службових осіб. Як зазначається в постанові Пленуму Вищого адміністративного суду України від 30.09.13 № 11, аналіз судової практики, у правозастосовній діяльності свідчить про те, що в судів виникали ускладнення при визначенні юрисдикції адміністративних судів щодо поширення їх компетенції на спори про оскарження рішень, дій чи бездіяльності розпорядників публічної інформації. Так, Законом України «Про доступ до публічної інформації» надано інше, ніж у Кодексі адміністративного судочинства України, визначення суб'єкта владних повноважень. Пленум дійшов висновку, що в КАС України визначено всіх суб'єктів владних повноважень, тому сфера дії цієї норми повністю охоплює сферу дії норми, яка міститься в пункті 1 частини першої статті 13 Закону України «Про доступ до публічної інформації», оскільки диспозиція норми в Законі містить менший перелік суб'єктів владних повноважень та не визначає інших суб'єктів, ніж визначено в КАС України [15]. На основі цього підходу Яременко О. І., в інформаційній сфері до суб'єктів державно-владних повноважень відносить: 1) органи законодавчої, виконавчої та судової влади; 2) Президента України, який не входить до жодної гілок влади, але має повноваження в кожній з них; 3) державні органи, які підпорядковані чи підзвітні органам законодавчої, виконавчої, судової влади та Президентів або виконують дотичні функції відносно цих органів; 4) органи місцевого самоврядування; 5) посадових та службових осіб цих органів [24, с. 17]. З наведеного можна зробити висновок, що узагальнено представником органів публічної влади як суб'єктів інформаційних відносин можна вважати органи публічної адміністрації.

Термін «публічна адміністрація», зазначає Білозерська Т.О., уперше було використано в праві Європейського Союзу. Науковець наголошує на тому, що на підставі аналізу окремих нормативно-правових актів ЄС можна дійти висновку, що в європейському праві існує два визначення поняття «публічна адміністрація»: у вузькому та в широкому сенсі. У вузькому сенсі під «публічною адміністрацією» розуміються «регіональні органи, місцеві та інші органи публічної влади», «центральні уряди» та «публічна служба». Під органами публічної влади при цьому розуміється: «інституції регіонального, місцевого або іншого характеру, інші органи, діяльність яких регулюється нормами публічного права або діями держав-членів; органи, наділені достатніми суверенними повноваженнями країни, які з формальної точки зору не є частиною адміністративного апарату держави-члена, але структура та завдання якого визначено в законі (причому ці завдання належать сфері функціонування держави)». У широкому сенсі в європейському праві, акцентує Білозерська Т.О., до «публічної адміністрації», крім органів публічної влади, відносять ті органи, які не входять до неї організаційно, але виконують делеговані нею функції. Водночас, як зазначається в Резолюції щодо публічної (державної) відповідальності, під «публічною владою» (або органами публічної влади), слід розуміти: будь-яку установу публічного

права (включаючи державу, регіональні та місцеві органи державної влади, незалежні публічні підприємства) та будь-яких фізичних осіб під час виконання ними повноважень офіційних органів [3, с.11].

Представники вітчизняної науки, наприклад, В.Б. Авер'янов під терміном «публічна адміністрація» пропонує розуміти сукупність органів виконавчої влади та органів виконавчого самоврядування, підпорядкованих політичній владі, які забезпечують виконання закону та здійснюють інші публічно-управлінські функції [1, с.117]. Інший науковець, Кравцова Т.М., під поняттям «публічна адміністрація» пропонує розуміти систему органів державної виконавчої влади та виконавчих органів місцевого самоврядування, підприємства, установи, організації та інші суб'єкти, наділені адміністративно-управлінськими функціями, які діють з метою забезпечення як інтересів держави, так і інтересів суспільства в цілому, а також сукупність цих адміністративно-управлінських дій та заходів, установлених законом [9, с. 523]. У словнику термінів і понять з державного управління визначено, що публічна адміністрація – це сукупність державних і недержавних суб'єктів публічної влади, ключовими структурними елементами якої є а) органи виконавчої влади; б) виконавчі органи місцевого самоврядування [10, с.168–169]. Таким чином, для виявлення основних напрямів сучасної кадрової політики органів публічної адміністрації є з'ясування чинних правових позицій щодо визначення кадрової політики в органах державної влади та органах місцевого самоврядування.

Чинний Закон України «Про державну службу» не використовує термін «кадрова політика». Водночас Стратегія державної кадрової політики на 2012-2020 роки зазначає, що одними з цілей реалізації державної кадрової політики за напрямом модернізації кадрових служб є реорганізація кадрових служб у служби персоналу [19]. Ураховуючи зазначене, слід констатувати той факт, що ця ціль Стратегії знайшла свою реалізацію в Законі України «Про державну службу», оскільки новий Закон уже активно використовує саме терміни «персонал» та «служба управління персоналом», на заміну терміна «кадри». На відміну від закону України «Про державну службу» Закон України «Про службу в органах місцевого самоврядування» одним з принципів служби в органах місцевого самоврядування в ст. 4 визначає самостійність кадрової політики в територіальній громаді [16]. Проте й цей нормативно-правовий акт не містить визначення кадрова політика.

Сучасне та змістовне визначення кадрової політики сформулювали Р.В. Севаст'янов та С.А.Ткаченко. Так, на їх думку, кадрова політика - це сукупність принципів, методів, форм організаційного механізму з формування, відтворення, розвитку та використання персоналу, створення оптимальних умов праці, її мотивації та стимулювання [18].

З наукової точки зору кадрову політику можна розглядати як у загальному, так і більш конкретному сенсі. Як зазначає А.Я.Кибанов, кадрова політика в широкому розумінні - це система усвідомлених і певним чином сформульованих правил і норм, що приводять людський ресурс у відповідність з довгостроковою стратегією підприємства. На думку цього науковця, призначення кадрової політики - своєчасно формулювати цілі відповідно до

стратегії розвитку організації, порушувати проблеми й ставити завдання, знаходити способи досягнення цілей. Кадрова політика є частиною політики організації й повинна повністю відповідати концепції її розвитку [21, с.155]. Петрова А.О. зазначає, що кадрова політика включає таке коло проблем: аналіз інформації та планування необхідної кількості працівників, організація постійного підвищення ними своїй кваліфікації; відбір і розстановка працівників на відповідні посади, зважаючи на їх особисті та професійні якості; переміщення працівників залежно від навантаження у структурних підрозділах; організація адміністрування роботи з кадрами; розвиток системи управління [11, с.15].

Можна дійти висновку, що кадрова політика в органах державної влади та органах місцевого самоврядування є одним з ключових напрямів забезпечення їхньої ефективної діяльності. Наведені факти ілюструють, на наш погляд, дещо прогресивніший розвиток правового регулювання кадрової політики органів державної влади на відміну від органів місцевого самоврядування. Зазначене обґрунтовує необхідність унесення змін до законодавства, що регулює службу в органах місцевого самоврядування в напрямі розробки концепції удосконалення їх кадрової політики, особливо це питання набуває актуальності з урахуванням останніх тенденцій децентралізації.

Висновки. Відсутність нормативного визначення поняття «кадрової політики» створює умови для неефективного правового регулювання відповідних відносин. Ураховуючи зазначене, вважаємо, що потребує законодавчого закріплення поняття «кадрова політика органу публічної адміністрації», прийнятне і для потреб державної служби, і для потреб служби в органах місцевого самоврядування. Підтримуючи позицію Р.В. Севастьянова та С.А.Ткаченко, вважаємо за можливе визначити кадрову політику органу публічної адміністрації як нормативно визначену сукупність принципів, методів, форм організаційного механізму з формування, відтворення, розвитку та використання персоналу, створення оптимальних умов праці, її мотивації та стимулювання з метою забезпечення ефективного виконання завдань суб'єкта публічної адміністрації.

Ураховуючи особливості кадрової політики органів публічної адміністрації, можна виокремити такі ознаки інформаційно-правових відносин у сфері кадрової політики органів публічної адміністрації: 1) суб'єктами відносин є органи публічної адміністрації та інші суб'єкти, з якими перші взаємодіють (фізичні та юридичні особи); 2) функціонують у процесі інформаційної діяльності органів публічної адміністрації; 3) виникають відповідно до норм права; 4) основним предметом відносин є інформація про формування, відтворення, розвиток та використання персоналу; 5) метою виникнення цих відносин є ефективне забезпечення виконання завдань суб'єкта публічної адміністрації.

З урахуванням зазначених вище ознак, пропонуємо розуміти інформаційно-правові відносини у сфері кадрової політики органів публічної адміністрації як урегульовані нормами права суспільні відносини органів публічної адміністрації з іншими юридичними та фізичними

особами, у процесі їх інформаційної діяльності, що полягає в пошуку, одержанні, зберіганні, обробці, використанні інформації про формування, відтворення, розвиток та використання персоналу для ефективного забезпечення виконання завдань суб'єкта публічної адміністрації.

Механізм інформаційного забезпечення кадрової політики суб'єкта публічної адміністрації, на наш погляд, уключає декілька етапів: проведення аналізу кадрової інформації; постійне оновлення та удосконалення кадрових баз даних; планування заходів з інформатизації кадрової роботи; постійний моніторинг ефективності розстановки працівників на відповідні посади; інформаційне супроводження підвищення кваліфікації, переміщення працівників тощо. Дослідження елементів механізму інформаційного забезпечення кадрової політики суб'єкта публічної адміністрації є предметом наших подальших наукових пошуків.

Використані джерела:

1. Авер'янов В. Б. Реформування українського адміністративного права: ґрунтовний привід для теоретичної дискусії / В. Б. Авер'янов // Право України. – 2003. – № 5. – С. 117–122.

2. Бачило И.Л. Информационное право: основы практической информатики. Учебное пособие. – М., 2001.

3. Білозерська Т. О. Реформування публічної адміністрації в Україні як крок до європейської інтеграції / Т. О. Білозерська // Форум права. – 2007. – № 2. – С. 11–19 [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://www.nbuv.gov.ua/e-journals/FP/2007-2/07btodei.pdf>.

4. Брижко В.М., Кальченко О.М., Цимбалюк В.С. Інформаційне суспільство. Дефініції. За ред. проф. Р.А. Каложного, М.Я. Швеця. – К. Інтеграл, 2002.

5. Закон України «Про внесення змін до Закону України «Про інформацію» від 13 січня 2011 року N 2938-VI // Голос України від 09.02.2011 – № 24

6. Кодекс адміністративного судочинства України Закон України від 06.07.05 № 2747-IV // Відомості Верховної Ради України (ВВР). – 2005. – № 35-36, № 37. – Ст. 446.

7. Копылов В.А. Информационное право: Учебник. – М., Юрист, 2002. – С. 68.

8. Копылов В.А. О структуре и составе информационного законодательства // Государство и право. – 1996. - № 6. - С. 99

9. Кравцова Т. М. Поняття та принципи діяльності публічної адміністрації / Т. М. Кравцова, А. В. Солонар // Форум права. – 2010. – № 4. – С. 522–525 [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://www.nbuv.gov.ua/e-journals/FP/20104/10ktmdpa.pdf>

10. Малиновський В. Я. Словник термінів і понять з державного управління / В. Я. Малиновський. – К. : Центр сприяння інституційному розвитку державної служби, 2005. – 254 с.

11. Петрова А.О. Адміністрування роботи з кадрами в органах прокуратури України.: автореф. дис... канд. юрид. наук: 12.00.07 / А.О. Петрова ; Дніпропетр. держ. ун-т внутр. справ. – Д., 2016. – 20 с. – укр.

12. Про державну службу: Закон України від 10 грудня 2015 року № 889-VIII // Урядовий кур'єр від 03.02.2015 – № 21

13. Про доступ до публічної інформації : Закон України від 13 січня 2011 року № 2939-VI // Відомості Верховної Ради України. – 2011. – № 32. – ст. 314 – ст. 6
14. Про інформацію : Закон України від 2 жовтня 1992 // Відомості Верховної Ради України. – 1992. – №48. – Ст. 650.
15. Про практику застосування адміністративними судами положень Закону України від 13 січня 2011 року № 2939-VI «Про доступ до публічної інформації» : постанова Пленуму Вищого адміністративного суду України від 30.09.13 р. № 11. – Режим доступу : <http://zakon4.rada.gov.ua/laws/show/v0011760-13>
16. Про службу в органах місцевого самоврядування: Закон України від 7 червня 2001 року N 2493-III // Урядовий кур'єр від 04.07.2001 – № 116
17. Рассолов М.М. Информационное право: основы практической информатики. Учебное пособие. – М.; 2001.
18. Севастьянов Р.В., Ткаченко С.А. Кадровая политика підприємства та напрями її вдосконалення. – С. 177-187. – 2013 [Електронний ресурс] – Режим доступу : http://www.zgia.zp.ua/gazeta/evzdia_5_177.pdf.
19. Стратегія державної кадрової політики на 2012-2020 роки : Указ Президента України від 1 лютого 2012 року № 45/2012 // Офіційний вісник Президента України від 03.02.2012 – 2012 р., № 4, стор. 68, стаття 127
20. Сытников А.А., Туманова Л.В. Обеспечение и защита права на информацию. М.: Городец-издат, 2001.
21. Управление персоналом организации. Учебник/под ред. А.Я.Кибанова. – 2-е изд., доп. и перераб. – М.: ИНФРА-М, 2002. – 638 с.
22. Швець М., Каложний А., Гавловський В., Цимбалюк В. Інформаційне законодавство України: концептуальні основи формування // Право України. – 2001. – № 7. – С. 88
23. Яременко О.І. Інформаційні відносини як предмет правового регулювання: теоретичний аспект. // Вісник Хмельницького інституту регіонального управління та права. – . – С. 156- 161.
24. Яременко О.І. Правова ідентифікація суб'єктів владних повноважень в системі інформаційних відносин // «Інформація і право» № 3(15)/2015 – С.11- 18

Стаття надійшла до редколегії 04.11.2016

Чухлебов И.О. Информационно-правовые отношения в сфере кадровой политики органов публичной администрации

Статья посвящена исследованию научных подходов к определению информационно-правовых отношений и кадровой политики органов публичной администрации. Сформулированы авторские определения понятий «кадровая политика органа публичной администрации» и «информационно-правовые отношения в сфере кадровой политики органов публичной администрации». Определены современные тенденции правового регулирования информационных отношений в сфере кадровой политики. Даны предложения по изменениям отечественного законодательства.

Ключевые слова: *информационно-правовые отношения, кадровая политика, органы публичной администрации, субъекты властных полномочий.*

Chukhlebov I.O. Information-legal relations in the sphere of personnel policy of public administrations

The article investigates the scientific approaches to the definition of information and legal relations and personnel policies of public administrations. Formulated author definitions of "personnel policies of public administration body" and "information-legal relations in the sphere of personnel policy of public administrations." Identified current trends of legal regulation of information relations in the field of personnel policy proposals are given to change national legislation.

It was found that the lack of regulatory definition of "personnel policy" creates conditions for ineffective legal regulation of corresponding relations. Given the above, it was suggested to fix in law the concept of "personnel policies of public administration body" that is acceptable and for the needs of the public service and the needs of the service in local government.

A highlight these features information and legal relations in the personnel policies of public administration: 1) relationship are the subjects of public administration bodies and other entities with which the first interaction (individuals and entities); 2) operate in the information of the public administration; 3) arise under the law; 4) the main focus of relations has information about the formation, reproduction, development and use of personnel; 5) the purpose of the emergence of this relationship is the effective enforcement tasks involved in public administration.

It is proposed to understand the information and the legal relations in the sphere of personnel policy of public administrations as a settled rule of law public relations public administration bodies and other legal and natural persons in the process of receiving, using, storing information about the formation, reproduction, development and use of personnel of the order to effectively ensure tasks of the subject of public administration.

Key words: information-legal relations, personnel policies, public administration bodies, the subjects of power.